

Op naar een nieuw dermatologisch jaar

Tot op de huid
Christiaan Bakker

De gewenste, witte wintervlokken zijn een paar weken te vroeg gevallen voor een witte Kerst. De weg is daardoor mooi droog en opmerkelijk spitsvriendelijk. We arriveren op tijd. Een kerstdiner met een tros kinderen onder de schoolverplichte leeftijd. Het is een uitdaging, waarbij je van tevoren de uitkomst wel, maar het beloop niet geheel kan voorspellen.

De drie ballen die we vanavond in de lucht houden, bewegen zich vrijelijk door het té mooie huis met de té preciaire attributen op té makkelijk omver te stoten posities voor dreumesen, peuters en kleuters.

Goede gesprekken worden soms

afgebroken doordat ik een van mijn drie wandelende alarmsystemen hoor. Gelukkig is het steeds vals en vrolijk alarm. Heerlijke wezens. Ik begin opnieuw aan de tweede gang en mijn nicht vertelt over de bouw van haar nieuwe huis. Het vordert snel en gaat ondanks alle schaarste aan bouwmaterialen volgens schema, stelt ze trots.

Een oom kondigt de derde gang aan en simultaan start mijn oudste een begeleidende dans en de middelste een begeleidend luchtalarm, gewoon omdat hij twee is en denkt dat het kan. Mijn vrouw en ik dempen de toon en leiden de dans in rustig vaarwater. De gang is heerlijk en we spreken verder over mijn

nichts jonge geluk van zes weken oud. De vrolijkheid ligt rustig meeademend op haar borst. Nu nog wel, denk ik met een glimlach.

Ik moet haar even onderbreken, want ik hoor een „papa kom eens”, en het is inmiddels uitdagend laat en we zetten de jongens voor een kerstfilm. De rust keert terug en de jongste valt in slaap met een fles melk in de maxi-cosi. We keuvelen en reflecteren verder over het geluk dat haar toelacht en de mooie tijd die komen gaat straks in het nieuwe huis. Ze kijkt op van haar bord met roze paté en zegt: „Nu genoeg over mij, hoe gaat het bij jou op het werk?”

Ik staar naar de roze rechthoek voor me, neem een slok wijn en denk even terug aan het werk, dat in deze vrije week even naar de achtergrond is weggeleden. De start, zo rond achten, aan het Com-

We keuvelen en reflecteren verder over het geluk dat haar toelacht

pagnonsplein, eerst rondgeleid door de verpleegkundigen voor de dermatologische consulten op zaal, van B243, naar B201 en dan naar A101. Vervolgens loop ik rap terug en staat het ‘team voor de dag’ bestaan-

de uit twee doorgewinterde assistenten klaar om samen het spreekuur goed te laten verlopen en te waken dat een ieder zo goed en tevreden mogelijk geholpen wordt op de geplande tijd.

En tussendoor de (telefonische) vragen van collega’s. Het is een uitdaging, waarbij je van tevoren de uitkomst wel, maar het beloop niet geheel kan voorspellen. Ik zet het glas neer en, kijk mijn nichtje blij en lachend aan en kan antwoorden: „Uitstekend! Eigenlijk is de gang en wandel van het kerstdiner zo hier een goede weerspiegeling.”

Naar volle tevredenheid, met ronde buiken en goede herinneringen rijden we aan het eind van de avond terug naar Fryslân en op naar een nieuw, dermatologisch jaar.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe